

Тижневик

П'ЯТНИЦЯ,
29 березня
2024 року
№12 (3107)

ГОЛОС ОПІЛЛЯ

Сторінка у «Фейсбуці»
за посиланням:
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100017501118502>

Сьогодні на першому місці все, що наближає нашу Перемогу. Тож головні ресурси спрямовані на боротьбу з ворогом, тобто - технічне оснащення українських Сил оборони.

Стор. 3

Читайте
в номері

БОЛЮЧІ ВТРАТИ

У день одного з найбільших християнських свят - Благовіщення Пречистої Діви Марії, яке цього року ми вперше відзначали за Новоюліанським календарем 25 березня, Рогатинщина гірко оплакувала ще одного з найкращих своїх синів, достойного воїна-Захисника рідної країни, котрий у кривавій бороні з ненависним ворогом поклав життя за кожного з нас. Цього разу страшна звістка нестерпним болем увірвалася в оселю Андрусівих у селі Верхня Липиця Рогатинської громади: на війні загинув сержант Володимир Андрусів. Російські окупанти підло забрали життя їхньої дорогої людини - коханого чоловіка, люблячого батька і дідуся, розумного і доброго брата, надійної опори та підтримки.

Володимир АНДРУСІВ народився у лютому 1965 р. у Верхній Липиці. Закінчивши школу у рідному селі, згодом продовжив здобувати освіту у Бурштинському ДТСААФ. Пройшов військоvu службу

ТЕМА НОМЕРА

Нашому сьогоднішньому співрозмовникові - 37 років, і щонайменше 5 із них рогатинець присвятив захисту України від окупантів. А перед тим були Помаранчева революція, Євромайдан, під час яких Тарас ГАЄВИЧ стояв пліч-о-пліч із однодумцями-патріотами, котрі посправжньому вболівали за долю рідної країни, боролися за права і свободи громадян, за те, щоби Україна обрала європейський напрямок розвитку.

Із журналістської роботи в умовах воєнного стану добре знаємо, що з відомих об'єктивних причин у військових незавжди є можливість відгукуватися на наше прохання до діалогу. Тому, коли така нагода все ж випадає, - це велика удача і, можна навіть сказати, щасливий випадок. Адже воєнна тематика, зокрема мужність та відвага наших Захисників у кривавій боротьбі за Незалежність України, нині, без перебільшення, найголовніша і найважливіша у всіх вітчизняних медіа.

У часі короткотривалого відпочинку між виконанням бойових завдань Тарас Михайлович розповідає нам про пройдений шлях воїна, який почався ще з 2015 року, коли добровольцем став у лави ЗСУ та служив в 93-ій окремії механізованій бригаді "Холодний Яр", в районі теперішнього міста Покровськ на Донеччині. Відтак, звільнившись із військової служби, кілька років займався громадською роботою, зокрема очолював районну Спілку учасників АТО, брав участь у зборах резервістів. Та вже у 2020-му знову

ЖИТТЯ ВІДДАВ ЗА НАШУ СВОБОДУ

в армії, здобув вищу освіту в Київському інституті підвищення кваліфікації. Працював в Івано-Франківській філії "Карпатвибухпром": спочатку бурильником, а потім на посаді гірничого майстра, відтак упродовж 33 років виконував обов'язки заступника начальника дільниці №11. У 1988 р. Володимир Андрусів створив сім'ю, де разом із коханою дружиною виховали двох доньок та дочекалися трьох онуків.

Із перших днів повномасштабного вторгнення московських загарбників на нашу землю, 2 березня 2022 р., В.Андрусів став до лав Сил Територіальної оборони, щоб захищати Незалежну Україну від ворогів. Уже немолодий за віком, старший стрілець-оператор Володимир Андрусів зі своїми побратимами першого стрілецького відділення третього стрілецького взводу третьої стрілецької роти

протягом двох років мужньо та хоробро відбивав нескінченні ворожі атаки на Запорізькому напрямку. Вірний військовій присязі Захисник із честю виконував свій громадянський обов'язок. Та, на превеликий жаль, цього року 22 березня сталося непоправне. Герой Володимир Андрусів внаслідок ворожого мінометного обстрілу загинув неподалік населеного пункту Гуляй-поле Запорізької області.

На центральній площі Рогатина відбулося велелюдне прощання з воїном ЗСУ за участі духовенства різних конфесій, влади, військових, громади краю, молоді. Із молитвою на устах, із душевним болем та смутком країни проводжали загиблого Героя його останньою земною дорогою до лав Небесного війська. Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким Володимира Андрусіва, його друзям, бойовим побратимам, односельцям.

Нехай Господь упокоїть його душу в Обителях Праведних. Вічна пам'ять і слава полеглому за Україну та її волю армію-патріоту.

Ольга КОНОПАДА.

У ЧАС ВІЙНИ

"Нічні очі" - для земляків

Уявіть ситуацію: важка ніч, шум безперервних атак і ворог, що причаївся у темряві... У таких умовах без тепловізора просто ніяк. Річ - дуже потрібна, особливо на "гарячих" позиціях, бо для військових це фактично "нічні очі", які допомагають "виявити" окупанта.

"Потреба у високотехнологічних пристроях є постійно", - зауважують наші земляки-воїни. Нещодавно вони якраз завернулися до міської ради з черговою заявкою щодо "підсилення" їхнього відділення тепловізійним приладом. Відтак за благодійної пожертви працівників міськради закуплено тепломонітор "Cyclops 335Pro". Його вартість становить 46 тис грн.

Цей прилад нічного бачення буде допомогти хлопцям на Запорізькому напрямку.

Відділ інформаційної діяльності Рогатинської міської ради.

ПЕРЕДПЛАТА-2024

«ГОЛОС ОПІЛЛЯ»- ВАША ГАЗЕТА

Передплатний індекс - 61360. Вартість становить для фізичних та юридичних осіб: на 1 міс. - 35.68 грн, поштові витрати - 32.32 грн (загальна вартість передплати- 68 грн); на 2 міс. - 71.36 грн, поштові витрати - 49.64 грн (загальна вартість передплати - 121 грн).

Редакційна передплата- на 1 міс. - 35.68грн, на 3 міс.- 107.04 грн. Електронна передплата у PDF-форматі ("Газета- у смартфоні"): на 1 міс.- 60 грн, на 3 міс.- 180 грн.

"ЯКЩО ЦЕ МІЙ ДІМ, ТО МАЮ ЙОГО ЗАХИЩАТИ"

повернувся у стрій військових, підписавши піврічний контракт, й у складі 24-ої бригади ЗСУ воював із побратимами за Україну біля міста Бахмута. А в березні

лаїщині, Херсонщині, де їхній військовий підрозділ брав участь у визволенні від росіян Херсона, й аж донедавна - на різних напрямках бойового зіткнення з ворогом на Донбасі та на Харківщині.

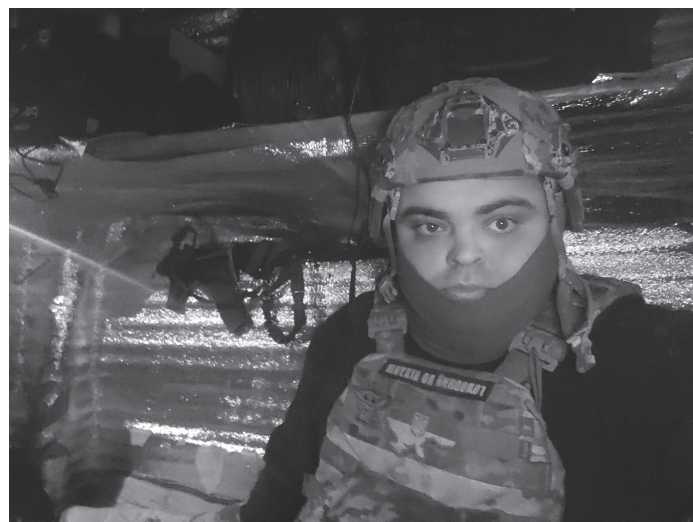
Сьогодні Тарас Гаєвич служить в одній із гарячих точок фронту, на Сумщині, в 24-ій окремії механізованій бригаді імені Короля Данила ЗСУ на посаді командира відділення управління артилерійської батареї.

Що мотивувало Вас стати в ряди Захисників України і мотивує далі?

- Спочатку, у 2015 році, мотивацією був патріотично-романтичний порив, а зараз це стало вже звичкою. За стільки років військової служби мимоволі звикаєш до війни, до друзів, без яких себе важко уявити. Це вже моя професія, хоча за фахом я топогеодезист.

А як можна звикнути до війни, в умовах постійної смертельної небезпеки, подолати страх?

- Страх - це нормальне явище, він не зникає, а є присутній. Однак людина звикає до обставин. Навіть побувши вдома на короткотривалому відпочинку, за тиждень-два тебе тягне туди ж, до своїх побратимів.

ц.р. виповнилося три роки безперервної військової служби нашого землянина-Захисника.

Іхні з бойовими друзями нелегкі дороги пролягали фактично майже всіма напрямками фронту: від Сходу - до Півдня та Півночі. Військовий пригадає, що спочатку вони стояли в районі міста Попасна, де свого часу якраз почалися важкі бої за цей населений пункт. Тоді вороги фактично стерли його з лиця землі. Це було перше українське місто, знищене росіянами. Запекла збрійна боротьба з окупантами точилася в районі Золотого на Луганщині, поблизу Горлівки, Соледара Донецької області, на Київщині, Мико-

↪ Стор. 2